

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXV. évfolyam 21. szám. 2014. november 1.

Ára 0,80 lej

Isten vigasztaló szava

Zsolt 103,1–4

November első napjaiban sok ember megfordul a temetőben. Szinte elkerülhetetlen, hogy legalább gondolatban, lélekben ne kerüljünk a sírok közelébe, amikor eszünkbe jutnak elhunyt szeretteink, ismerőseink.

Milyen gondolatokkal és érzésekkel állunk meg a sírok közelében? Vannak, akik közömbösen le akarják róni kegyeletüket, s temetői látogatásuk nem más, mint egy emberi kötelesség a sok közül, utána pedig rohannak tovább mint sem törődve, saját gondjaikkal.

Nekünk a sírok közelében Isten bátorító és vigasztaló szavára kell figyelni, amelyben igazi, tartalommal teljes részvét és segítség van. Utolsó ellenségünk, a halál, félelmet kelt, el akarja venni minden reménységünket. De azt is sugallja, hogy Isten nélkül kell élvezni az életet, ki kell elégíteni minden bűnös kívánságunkat, mert a földi élet után úgyszólván semmi. Ám a hitben élő ember a sírok közelében az Urat áldja, és azért ad hálát, mert Krisztus győzött a halál felett. Mert addig, amíg élünk, kérhetjük Istentől bűneinkre a bocsánatot.

A Bibliában sok helyen a bocsánat és a gyógyítás együtt jár. Sokszor a bocsánat megelőzi a gyógyítást, vagy a bűnbocsánat magában hordoz minden gyógyítást. Mert Isten azt akar-

ja, hogy a bűn által megrontott életünk benne gyógyuljon meg. Nem olcsó bocsánatról van szó, amely csak egyes bűnöket képes elfedezni, hanem tökéletes bocsánatról. Hiszen a mi Urunk Jézus vére árán adja nekünk bűneink bocsánatát.

A hitben élő ember áldja az Urat, mert a mulandó, a sírok között járó ember halála után ő is feltámad. Nem az enyészet az osztályrésze, hanem az örök élet – Isten országában. Ismeretlen számunkra e terület, és sajnos nem igazán törekszünk megismerni azt, amit Alkotónk tanít róla nekünk. Ezért sok ember csak a halálig jut el: miközben keresztyénnek nevezi magát, hite és reménysége csak a halálig lát, így földhöztapadt. Találóa fogalmazott egyik ortodox lelkipásztor ismerősöm: „Ha felmész a temetőnkbe, legalább harminc új kriptát fogsz látni, amelyek mind ebben az évben épültek, rengeteget áldoztak arra, hogy ezek felépüljenek. Úgy néz ki, mintha a temetőben készítenének lakást az emberek maguknak. Szeretik, ha saját nevüket látják a sírkövön, és azt, hogy haláluk után hová teszik őket. Mit jelent ez, ha nem azt, hogy egyháztagjaink közül sokan nem hisznek a feltámadásban, sem abban, hogy a földi élet után Isten számon kér bennünket.” Úgy vélem,

Szép Eduárd

(Folytatása a 3. oldalon)

Asszimiláció: egyirányú utca

Kató Béla püspök a párizsi magyarokról, megmaradásról, integrálódásról

– Kinek a meghívására utazott a püspök úr Párizsba?

– A párizsi magyar református gyülekezet meghívására mentem a francia fővárosba. Az ottaniaknak nincs állandó lelkipásztoruk, és a szolgálatokat meghívások alapján próbálják pótolni. Havonta egyszer, évente összesen tizenegy alkalommal érkeznek lelkipásztorok Párizsba szolgálni, ezúttal engem hívtak meg. A Kárpát-medencei Református Egyházak Generális Konventje különben néhány éve úgy segíti a gyülekezetet, hogy öt alkalommal fedezi a szolgáló lelkipásztor költségeit.

– Úgy látszik, sokat változott a helyzet néhány év alatt. Korábban a Tanácskozó Zsinatot (MRETZS), azt követően a Generális Konventet kérték többször, hogy állandó lelkipásztort nevezzenek ki a gyülekezetbe. Most mégis meg-

Somogyi Botond

(Folytatása a 4. oldalon)

Minden magyarért kiállunk

Orbán Viktor beszéde a kolozsvári Szász Domokos iskola megnyitóján

Főtisztelt Püspök úr! Tisztelt tanárok, szülők és diákok! Köszönöm szépen a meghívást! A méltató és hálás szavakra két módon is választ kell adnom. Először is: Soli Deo Gloria! Hálásak vagyunk a Jóistennek, hogy bennünket választott eszközül az itt élő magyarok megsegítésére. Másodszor biztosítom Önöket arról, hogy szavaikat át fogom adni az anyaországban dolgozó magyaroknak, akiknek a munkája és adója tette lehetővé ennek a szakiskolának a megnyitását.

Ma a kincses városban, amely ötvösmeistereinek, tehát kétkezi szakmunkásainak köszönhette ezt a megtisztelő címet, átadunk egy szakiskolát, amely valódi kincsetek fog nevelni: jó szakembereket. Akik magyarul akarnak boldogulni, és ez jó hír a kolozsvári románok számára is, mert diákjaink ugyan magyar nyelv-

(Folytatása a 6. oldalon)

Október elején Orbán Viktor miniszterelnök jelenlétében avatták fel Erdély egyik legkorszerűbb szakiskoláját, amelyet a református egyház támogat. Összeállításunk az 5–6. oldalon

(Somogyi Botond felvétele)

Barangolások bibliai tájakon

Kapernaum II.

Az igehirdetés válságban van. Az igehallgatók nem jutnak élő hitre, úgy mennek haza a templomból, ahogy odamentek. Jézus ezért dönt: Názáretből Kapernaumba költözik. Ott már egészen másképpen alakulnak a dolgok. A hallgatók figyelnek szavára. Megérik, Jézus hatalommal tanít és prédikál. Megmozdulnak a lelkek, az emberek életében történik valami. Az, hogy hol van foganatja és hol nincs az igehirdetésnek, titok marad számunkra. Pál athéni igehirdetésének alig volt gyümölcse, gyülekezetet sem tudott alapítani, két-három ember jutott hitre. Innen Korintusba ment, ahol már sokan követték Istent, s e züllött városban Isten megáldotta munkáját. Valóban úgy van, ahogy Jézus mondja: a szél fúj, ahová akar. A mi feladatunk, hogy imádkozunk és dolgozzunk, s higgyük: Isten Igéje ma sem tér vissza üresen.

Sajnos, ebben a városban is előjött az emberi kérdés: ki a nagyobb a tanítványok között? Le tudjuk-e győzni a másikat, vagy pedig vesztesek leszünk? Jézus leülteti a tanítványait, és elmondja: Isten országában más szabályok vannak. Itt az lesz első, aki utolsó tud lenni, az nagyobb, aki kicsivé tud válni. Ezért a Mester kisgyermeket állít eléjük. Abban az időben a gyermekek a felnőttek szemében nem sokat számítottak. De Jézusnak mindenki számít, a kicsik és megvetettek is.

Halálra várva

Jóska bácsi beteg lett. Az egyik fővárosi kórházba rendelték be, meghatározott napra, délelőtt tíz órára. Jóska bácsi mindig pontos ember volt. Munkahelyén több évtizeden keresztül félezer ember munkáját irányította. Megbecsült csoportfelelős munkásként köszöntek el tőle társai, amikor nyugdíjba ment.

Jóska bácsi leánya pontosan tíz órakor bekísérte édesapját a kórházba, aztán dolgozni indult. Az öreggel ezután senki sem törődött. Nyugodtan üldögélt a folyosón, órákon keresztül figyelte a körülötte zajló életet, végül megszólított egy orvosnőt. – Még egy kis türelmet kérünk – jött a válasz. Szomorúan vette tudomásul, bár nem értette, akkor miért rendelték be őt tíz órára.

Az idő telt, ő várt. Két óra körül az egyik kórteremből egy halottat hoztak ki. Jóska bácsi elsápadt: valaki nem halt meg a kiszabott

Nekünk is meg kell térni nagyravágyásunkból, s meg kell tanulnunk kicsivé válni, azaz szerénynek maradni.

*

Jézusnak is volt családja, anyja és testvérei. József, a nevelőapja valószínűleg korán meghalt. Mekkora kiváltság, gondolnánk mi, hogy valaki ebbe a családba tartozhatott. De az evangéliumokban azt látjuk, nem ez volt a fontos. Jézus tisztelte szüleit, szerette vér szerinti testvéreit, de nem helyezte mások elé őket. Azokat is testvéreinek, szüleinek nevezi, akik hallgatnak rá, és akik cselekszik az Atya akaratát. Mi is az Ő családjához tartozunk, ha komolyan vesszük akaratát. A hit köteléke éppoly fontos, vagy talán még fontosabb, mint a vér köteléke. Sokszor közelebb kerülünk olyanokhoz, akik test szerint ugyan nem rokonaink, de Lélek szerint összetartozunk. A gyülekezetünk a mi nagy és áldott családuink, legyünk annak boldog és cselekvő tagjai. S ebben a családban azok is otthonra találhatnak, akiknek földi viszonylatban nem adott meg, hogy családjuk legyen.

Kapernaumban csodák is történtek. Ám Jézus soha sem akart csodadoktor, kenyérszaporító lenni. Ez világossá válik akkor is, amikor egy királyi ember fiát gyógyítja meg. Ez az édesapa Heródes Antipás udvarában töltött be magas tisztséget. Kapernaumban lakott és Kánában talál rá Jézusra. Fia súlyos beteg, annyira, hogy minden percben meghalhat. Jézus először próbára teszi hitét. Nem az apa kérésére válaszol, hanem a körülötte állókhoz szól, és megdorgálja őket azért, hogy csak akkor akarnak hinni, ha csodákat látnak. De ezzel mintegy „leteszteli” az apa hitét is, aki azonban nem tágit: jöjj, mielőtt fiam meghalna. Ekkor Jézus elmondja a várva várt szót, hogy a fia él. Az apa még nem látja, de hisz benne. Ez bátorító példa számunkra is. Elhithetjük mindazt, amit Jézus mond az örök élet drága valóságáról, jóllehet még nem látjuk azt. Jézus ezért boldognak mondja a hinni tudókat, így legyünk mi is az Ige ígéreteiben már most boldogok.

*

időben, pár órával többet élt, mint azt az ágykihasználási előírás megengedte volna.

Ágyneműcsere után két ápolónő fogta közre, és „no, öreg” felkiáltással bevitték a megüresedett ágyra. Ez már sok volt neki. Őt, a félezer ember fél évszázados irányítóját csak úgy egyszerűen leöreggezzék. Feldúltan pihent ágyában. A kettős szégyen – hogy valakinek a halálára várt, és hogy megalázták – hirtelen fáradttá és öreggá tette.

Nemsokára látogatók érkeztek. Ismeretlen emberek álltak meg ágya mellett. – No, hát maga van itt? Akkor a Ion bácsi meghalt! – mondták, és szomorúan eltávoztak.

Magára maradt. Összehúzta magát ágyában, behunyta a szemét és nyomban elaludt. Álmában még egyszer átélte eddigi életét. Megegyeztek könnyei, és pataként csordogálni kezdtek az arcán. Jajgatása és szomorúsága a mindenkori szórványban élők és kisebbségi sorsban lévők fájdalma.

Bányai László

Székelly Ferenc

Halottak napjára

Mennek a férfiak a hegy felé,
Büszkén, feketében, gyászban,
Mennek nehéz lépéssel előre,
Hogy találkozzanak a halálban.

Úgy mennek, mintha ez volna
utolsó sétájuk a fák alatt,
Szívükben viszik a bánatot,
Lábuk alá gyúrnak a sarat.

Mennek, csak egyre mennek
az öregek! — Hajba kap az őszi szél,
s míg botjuk megpihen a sír mellett,
lelkükben táncot jár a tél.

A tanítványok hajóval mennek Betsaidából Kapernaumba. S egyszer csak a vitorlás hajójuk ellenszelet kap. Minden erejüket megfeszítve próbálnak előrejutni. Ez a kép Isten földön küzdő gyülekezetének a képe. Hát nem szüntelen a hitelenség, kétségbeesés és kísértések ellenszélben kell hajóznia? Sokszor Istent is olyan messzire érezzük magunktól, teljesen magunkra vagyunk hagyatva. De Jézus ott terem mellettük: én vagyok, bízzatok, ne féljete! Jézus mellettünk is ott van, akkor is, amikor mi nem érzékeljük jelenlétét. Akkor is Szabadító, amikor kétségbeesésünkben nem látjuk. Hihetjük minden ellenszél és vihar ellenére: életünk hajója az üdvösség kikötőjébe egyszer be fog futni.

*

Kedves történet az, amikor Jézus öt kenyérből és két halból jól tart több mint ötezer embert. Ezek után a nép el van ragadtatva, Jézust királlyá akarják koronázni. Ő azonban hamar lehúti a lelkesedésüket. Rávilágít arra, hogy nekik csak a csodadoktor és kenyérszaporító kell, nem pedig a Megváltó. Csak a földi kenyér kell, pedig Ő a mennyből alá szállott kenyér népe számára. Nyilvánvaló, hogy a földi kenyér is fontos. De azt is lássuk, Ő többet akar adni nekünk: önmagát, bűneink bocsánatát, az örök életet. Ne elégedjünk meg a földiekkel, hanem nyerjük el az örökkévalót.

Jézus Kapernaumban megmagyarázza a kenyér csodáját. Ne a kenyér legyen számunkra a fontos, hanem az, aki adja. Arra figyelmeztet minket a kenyér, hogy boldogságunkat ne Istentől kívül keressük. Ne elégtessen ki a sport, munka, család, szórakozás, pénz és ehhez hasonló. Ezekkel is élhetünk a szentség keretein belül, de ezek nem tudnak igazán boldoggá tenni minket. Erre csak az Élet Ura képes. Ha Ő belép az életünkbe, akkor maga a teljesség költözik a szívünkbe. Egyszer minden földi dolgot ki kell engednünk a kezünkől, szeretteink kezét sem foghatjuk már meg. De ilyenkor is tart az a kéz, amit megragadhatunk hit által. Ez átvezet minket az örök életbe, a teljességbe.

Olvasandó igék: Ézs 55,10–11; Mk 9,33; Lk 4,31–32; Jn 2,12, 3,8, 4,46, 6,17.24.59; ApCsel 17,34, 18,10.

Lőrincz István

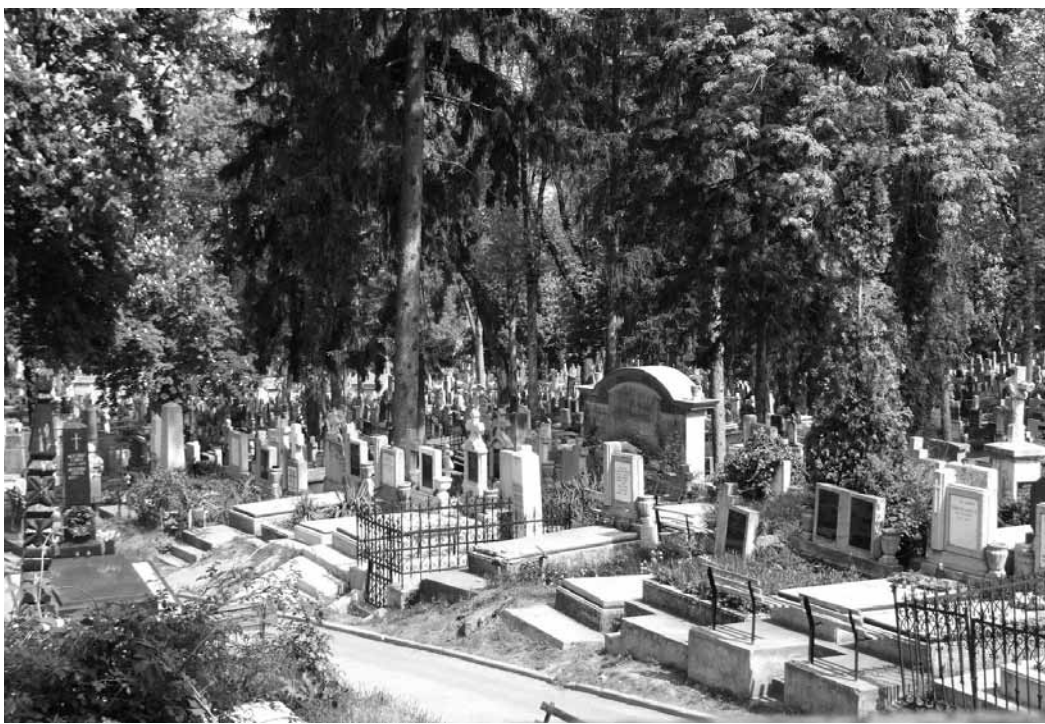

Isten vigasztaló szava

(Folytatás az 1. oldalról)

nem csak a mellettünk élő nép körében terjedt el ez a hozzáállás, mely arra mutat, hogy csak a földi életre terjed a hit és a reménység. Sokan, mintha saját koporsójukkal, sírjuk elkészítésével vigasztalnák magukat. Isten azonban nem a sírral vigasztal, hanem a sírtól való megváltással. Ezért halálunk órájára, pillanatára, alkalmára is tervet készített és szeretné megvalósítani. Zsoltárrészletünkben így hangzik: „megváltja életedet a sírtól”.

Sokan vannak, akik úgy mentek el a minden élők útján, hogy nem törődtek a feltámadással, az örök élettel és az Isten előtti számadással.

Hisszük, olyanok is vannak, akik hittel, reménységgel és Istenbe vetett bizalommal lépték át az örökkévalóság küszöbét. De milyen jó, hogy nem ránk tartozik az ítélet. Milyen jó, hogy letehetjük Isten kezébe mindazokat, akik már elmentek közülünk. A hitben élő ember úgy él, hogy tudja: Isten rendelkezik elhunyt szeretteivel, ismerőseivel és mindazokkal, akik már meghaltak.

Járunk úgy a sírok között, hogy megerősödünk hitben, és tudatosítjuk: a Benne bízónak nem kell félniük az elköltözéstől. Az örökkévalóságban minden a legapróbb részletig Isten rendje szerint fog történni. Az örökkévalóságban tökéletes lesz a szeretet és az irgalmasság, nem lesz ott a bűn, mint zavaró és megrontó tényező, hanem Isten lesz mindenkiben, aki szeretettel és irgalommal koronázza meg életünket.

Használd ki a mai napot!

Zsid 3,15

Hétvégén sokan riadtan kapják fel a fejüket: jaj, megint elmúlt egy hét! Csak most volt hétfő, s máris itt van a hét vége. Ilyenkor félelmetesen igazzá válik az, amit a Szentírás repülő időnek, a társadalomtudomány gyorsuló időnek nevez. Ki ne érezte volna: ahogy telik az idő s egyre idősebbek leszünk, egyre gyorsabban telnek a napok, a hónapok és az évek. Mintha valami gonosz varázslat ülne rajtunk: gyerekként végtelen hosszúságúnak tűnt nem csupán egy év, hanem még egy nap, sőt egyetlen óra is. Ma már csupán egyetlen pillanatok tűnik még egy hosszú, fárasztó hét is. Ilyenkor eszünkbe jut sok mulasztásunk, elintézetlen ügyünk. Az idő múlásával egyre nyomasztóbbá válik ez az állandó restanciaérzés. Még nagyobb baj, hogy egyre több gond nehezedik ránk. Egyetlen rövid hét alatt annyi sértés, bánat érhet. Így észre sem vesszük: miközben időhiányra panaszkodunk, valójában az a gond, hogy sok időt felemészt a sértések, csalódások feldolgozása. Szívünk megkeményedik, és az igazán fontos dolgok számára érzéketlenné válunk. Beállunk a taposómalomba, s végezzük a mindennapi robotmunkát.

Ebben a helyzetben szólít meg minket Isten Igéje: Ha az Ő hangját halljuk, ne keményítsük meg szívünket! Gondolkodjunk el rajta: van-e mulandóbb, mint a mai nap? Amit ma elmulasztunk, azt holnap talán nem tudjuk már megtenni. Ma még szól Isten, holnap talán már nem. Ne keményítsük meg szívünket: szeressünk, cselekedjünk most, amíg nem késő.

Veress László

Árvíz helyett szárazság?

360 éves az Erdővidéki Egyházmegye

Tartalmas és kellemes együttlét jellemzte az erdővidéki gyülekezetek ünnepét, melyet az egyházmegye 360 éves fennállása és a Kálvin-évek lezárása alkalmából szerveztek. Erdőfűlében presbiteri és nőszövetségi konferenciát tartottak, a záró eseményre pedig Baróton került sor.

Az Erdővidéki Egyházmegye 360 éve, 1654-ben jött létre Benkő József *Filius Posthumus* című egyháztörténeti leírása szerint. 1954-ben a megye 300. évfordulóján az új állami területi rendezések következtében azonban a Sepsí Egyházmegyéhez csatolták, és csak az 1989-es rendszerváltást követően alakult újra.

A jubileumi ünnepség Erdőfűlében kezdődött, ahol a számukra megtartott konferencián több mint 100 presbiter vett részt. **Kolumbán Vilmos** teológiai professzor a presbitérium kialakulásáról és történetéről beszélt, felidézve Kálvin János korát. A reformátor híres volt szigorúságáról, ennél fogva abban a korszakban

igen komolyan betartották az egyházi törvényeket, ahol a presbiteri szolgálatnak jelentős szerepe volt. Ez mára enyhülőben van, de most is meghatározó a szerepe az egyház életében

az elkötelezett világi vezetőknek – emelte ki a professzor.

Középjártára a nőszövetségek tagjait várták, akik több mint 140-en jöttek el az egyházmegye gyülekezeteiből. Az ünnepi istentiszteleten **Berszán István** esperes szolgált. A lelkész prédikációjában a hétköznapokról beszélt, amikor belefásulunk a szürkeségbe. Törekedjünk a tar-

talmas, tiszta lelkiismeretű életre, hiszen minden nap egy ajándék, amelyet Istentől kapunk – hangsúlyozta Berszán István.

A konferencia vendége volt **Bacsoni Szilárdka** volt kisbaciai lelképásztor is, aki az 1990-es évek nőszövetségeinek újjáalakításáról beszélt. Előadásában „me-seország asszonyainak” nevezte a megjelenteket, és örömmel vette tudomásul, hogy a húsz évvel ezelőtt elkezdett munka nem volt hibával. A meghívott előadó **Bernád Ilona** bába, népi gyógyász, szakíró volt, aki munkásságáról, a gyógynövényekről és a népi immunerősítésről beszélt. A nőszövetségi vándorzászlót egy évig a középjártai gyülekezet őrzi, jövőben pedig Bibarcfalván szervezik meg a konferenciát. A közös együttlétet ebéd és a helybéli gyerekek néptáncműsora zárta.

A záróünnepség a baróti templomban zajlott, amelyen **Kántor Csaba** püspökhelyettes hirdetett ígét, elmondva: „a hit megtartó ereje hordozta ezt az egyházmegyét nemzedékről

Berszán Réka

(Folytatása a 8. oldalon)

Asszimiláció: egyirányú utca

(Folytatás az 1. oldalról)

elégsszenek azzal, hogy évente 11 alkalommal hangozzék Isten Igéje. Az indok anyagi gondokra vezethető vissza?

– Azt hiszem, igen. Rájöttek arra, hogy egy állandó lelkeszt fenntartásához sokkal nagyobb áldozatra van szükség részükről. Így megelégednek azzal, hogy havonta egy alkalommal összegyűlnek. Arra pedig a Generális Konvent sem tud vállalkozni, hogy valakit teljes állásban foglalkoztasson Párizsban, a francia főváros rendkívül drága.

– Milyen a gyülekezet, kikből áll?

– Párizsban és környékén állítólag több mint hatezer magyar él. Bár nem lehet tudni, hogy ebből hány református. Az viszont biztos, hogy sokkal többen vannak annál a néhány tucatnál, akik valamilyen rendszerességgel eljárnak a havonta tartott istentiszteletre.

Az biztos, hogy egy ott, velük élő lelkipásztor sokat tudna tenni a lelkigondozás, pasztorálás terén. A gyülekezet különben középkorúak és annál fiatalabbak közössége, rendkívül heterogén, értelmiségiek is vannak, de főleg kétkezi munkások alkotják, és meglepetésemre 70-80 százaléka erdélyi.

Egy idős asszonnyal is találkoztam, aki elmondta: férje meghalt, a lánya pedig kivitte magával Párizsba, ahol vett neki lakást, hogy

viszonylag közel lakjanak egymáshoz. A házból viszont nem jár ki, mert nehezen mozog, franciául különben sem ért semmit. A család néha este rátelefonál: mama, jól vagy-e? Hát ... ezért az életformáért elhagyni azt a világot, ahol beágyazódott egy létformába, közösségbe ... nem éri meg.

– Vannak olyanok is, gondolom, akik a beolvadás útjára léptek...

– Érdekes dolgot meséltek. A kivándoroltak között többen vannak csángók is, akik a moldvai hagyományoknak megfelelően francia nyelvterületre mentek. Az egyik ilyen kisfiú na-

gyon hamar megtanult franciául, és már a többi gyereken is túlsz, az első között van az osztályban, a tanárok is csodálkoznak az előmenetelén. Nos, az ilyenek hamar integrálódnak a közösségbe, hamar lépdelnek a ranglétrán, de egy biztos: nem magyarként.

Ha őszinték akarunk lenni, látnunk kell: ha valaki szülőként azért vándorol ki, hogy gyerekeinek jobb legyen, és ott érvényesüljön, akkor a gyereket nem nevelheti az itteni kultúra szerint, mert nem fogják befogadni. A gyerek

szempontjából az integrálódás a fontos, a magyarság viszont elveszti az ilyeneket.

– Ez viszont itt is érvényes...

– Teljes mértékben. Tökéletesen mindegy, hogy valaki Párizsban, Bukarestben, Kolozsváron vagy máshol él. Ha kiszakad a közösségből, mert „érvényesülni” akar, és a többség szokásait követi, hamar asszimilálódhat. Ez egyirányú utca, visszaút ritkán van. A szülők döntésén múlik minden.

– Az állandó lelkipásztor hiányának tulajdonítható az, hogy a párizsi közösség alig 1-2 százaléka látogatja az istentiszteleteket? Vagy inkább a nyugati nagyváros elvilági-asodott életstílusának?

– A helyiek elmondása szerint most voltak a legtöbben. Különb van egy mag, amely mindig részt vesz, mások ritkábban látogatják az alkalmakat. Azoknak, akik a közelmúltban vándoroltak ki munkalehetőség után kutatva, nem elsődrendű igényük az, hogy közösséghez tartozzanak, és istentiszteletre járjanak. A fiatalok

pedig kimondottan nem így gondolkodnak. Az istentisztelet gyér látogatottsága viszont annak is köszönhető, hogy Párizs és környéke óriási terület, nagy távolságokat kell megtenni minden nap, az emberek egymástól hamar elszigetelődnek.

A mai technikával, internetes világgal azonban hátha nagyobb esély lehet arra, hogy a kapcsolatfelvétel könnyebb legyen, s ezáltal a közösséghez való kapcsolódás folyamata is elinduljon.

Idegenben

A gyülekezetek gyors apadásának többek között két, fájdalmas tényezője van. Egyrészt a kivándorlás, másrészt a születések csökkenése.

Sok bibliai példa áll előttünk tanulságként az idegenbe való távozással kapcsolatban. A nyugati országokba való „menekülés” látszólag jó, de a valóságban mégis nyomorult „vállalkozás”.

Lót csalódott

A bibliai Lótról ezt olvassuk: „Ekkor Lót körülnézett, és látta, hogy a Jordán egész környéke bővizű föld. Mert mielőtt elpusztította az Úr Sodomát és Gomorát, egészen Cóarig olyan volt az, mint az Úr kertje, mint Egyiptom földje. Lót tehát a Jordán egész környékét választotta magának, és elindult Lót kelet felé” (1Móz 13,10–11).

Hogy van ez ma, amikor az emberek fontos kérdésben döntés előtt állnak, lakhelyüket, hivatásukat mérlegre kell tenniük? A külső előny a döntő? Lóthoz hasonlóan megnézik, hol bővizűbb a föld? Mennyi lelki fájdalom, csalódás és nyomorúság követte az ilyen, csak anyagi előnyökre néző döntést.

Lót Sodoma felé vonult. Külsőleg vonzó, bájos, sokat ígérő hely felé. Viszont rövid időn belül kezdetét vette a kijózanodás, amikor egyre közelebről ismerte meg az embereket. Felismerte: „Sodoma lakosai gonoszak és bűnösök voltak az Úr előtt.” Nem könnyű ilyen körülmények között élni. Aztán a meglévő bajokhoz újabbak

társultak. Idegen királyok indítottak hadjáratot: Sodoma és Gomora vidékének súlyos próbát kellett kiállnia. A fogságra hurcoltak között volt Lót is. Mi lett a jó választásból, a meggazdagság reményéből? Ő lett a nagy vesztes.

Isten Józseffel volt

A bibliai József (1Móz 39,1–40,8) hosszú ideig örvendhetett az otthon áldásaiban. Édesapja, Jákób mellett élt, aki igazi atyai szeretettel vette körül. Boldogsága és szerencséje összetört, mert testvérei irigysége tönkretette mindezt. Eladták őt rabszolgának Egyiptomba, ahol idegenekkel ette mindennapi kenyerét. Át kellett élnie, hogy sem az otthon, sem a család nem örökkévaló. Emberileg Józsefét egy szerencsétlenül járt, a honvágy gyötrelmével küszködő, idegenbe szakadt fiatalembernek képzelhetnénk el. Ám róla így szól a történet: „De az Úr Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett.”

Idegenben szolgaként is szerencsés volt, mert messze került ugyan a földi atyjától, de vele volt a mennyei Atya. Bár éreztetné meg a Jóisten minden idegenbe sodródott emberrel az Ő közelségét. Azok, akik a Krisztusban való hit által megmaradnak a gonosz világban is Isten fiainak, azok boldogan vallhatják: „Ha Isten ve-lünk, ki lehet ellenünk?” (Róm 8,31).

Mózes honvágya

Mózesnek is idegen földön, Midián földjén kellett megtapasztalnia, hogy az emberek

igazságtalanok egymáshoz. Látta, hogy Reuél gyenge leányait a pásztorok félrelökik a kúttól, ahol itatni akarják nyájukat. Majd ő maga, akit megtanítottak „az egyiptomiak minden bölcsességére, és kiváló volt mind szavaiban, mind tetteiben” (ApCsel 7,22), egyedül ment napról napra a magányos pusztában a nyáj után. A fáraó leányának a fia évről évre más nyáját örizte. Odalett méltósága!

Később, elsőszülött gyermekének a Gerson nevet adta, ami jövevényt jelent, mert Mózes számára Midián az idegenséget jelentette. Bár jó embereknél lakott, volt felesége és gyermeke, a névadás mégis az ő szívének érzésére utal. Azon a földön, amely menedéket adott neki, nem tudott teljesen otthon lenni. Hiányzott neki Izrael népe, amely iránt szívében nem apadó szeretetet érzett. Hiányolta a saját népével való közösséget.

Amit Mózes az első fiának a névadásával kifejezett, ma is sok idegenben élő ember lelkének a fájdalmát, szomorúságát jelenti. Nem könnyű dolog jövevénynek, idegennek lenni.

Isten gyermekei jól tudják, hogy „idegenek és jövevények a földön, hogy... hazát keresnek... jobb után vágyakoztak, mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli az Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített” (Zsid 11,13.14.16).

Székely József

(A szerző egyházkerületünk missziói előadója volt)

Szaktanulmányok Kolozsváron: Istentől kapott elhivatás

Felavatták a Szász Domokos püspökről elnevezett iskolát

Orbán Viktor magyar miniszterelnök jelenlétében avatták fel október 3-án Kolozsváron az új magyar szakiskolát, amely a Református Kollégium keretében nemrég kezdte meg működését.

Magyarország miniszterelnöke az Erdélyi Református Egyházkerület meghívására érkezett Kolozsvárra. Orbán Viktor meglátogatta a Sapientia Egyetem kolozsvári új épületét, amelyet idén avattak fel, majd másnap a református kollégium új épületének átadásán vett részt. Kató Béla püspök üzenetértékűnek tartotta a magyar miniszterelnök személyes jelenlétét a kolozsvári megnyitón. Szerinte azt jelzi: a kormány számára nemcsak az egyetemi, hanem az erdélyi magyar szakoktatás újjáélesztése és jövője is kiemelt fontosságú.

A történet több mint egy évvel ezelőtt kezdődött, amikor az egyház – hosszú évek pereskedése és a román igazságszolgáltatás útvesztőiből való kilábalás után – visszakapta egyik kolozsvári épületét, ahol korábban a volt román faipari iskola működött. Az ingatlan hasznosítása kapcsán több ötlet megfogalmazódott, végül azonban a magyar szakiskolai oktatás mellett döntöttek. A tárgyalásokba bekapcsolódtak a történelmi magyar egyházak, a polgármesteri hivatal, a tanfelügyelőség, az RMDSZ, a magyar főkonzulátus és a civilszervezetek is. Amikor a kivitelezésre került a sor, mindenki meghátrált. Ekkor döntötte el az egyházkerület azt, hogy egyedül próbálja meg a tervet végrehajtani, ehhez nyújtott segítséget Magyarország kormánya, amely mintegy 600 ezer euróval támogatta az iskola épületének helyreállítását és felszerelését.

A szakiskola beindításához természetesen szükség volt a református kollégium vezetőségére is. Székely Árpád immár negyedszázada igazgatója a nagy múltú alma maternek, s e hosszú idő óta sok minden ment már keresztül. „Bár a kommunizmus megpróbálta elsorvasztani a magyar nyelvű oktatást, a történelmet elsősorban nem az emberek alakítják. Az Úr úgy akarta, hogy 1990-ben újrainduljon a kollégium. Több mint tíz év elteltével régi épületébe költözhetett az oktatási intézmény, majd 18 évvel az újraindulás után felvállaltuk az általános iskolai és óvodai oktatást. 25 évesen, immár megerősödve, a kollégium felvállalja a szakoktatást is, a meglévő posztliceális egészségügyi osztályok mellett” – nyilatkozta az igazgató.

Epret szedő diplomások

A hidelvei református templom tőszomszédságában levő iskola annak a Szász Domokos püspöknek a nevét vette fel, akinek ideje alatt száz esztendővel ezelőtt sorra épültek Erdélyben a templomok, parókiák, gyülekezeti házak és szeretetotthonok. A jelenlegi épületet 1895-ben építették. Leányotthonként, később szeretetotthonként működött az 1948-as államosításig.

„Laboratóriumi szerepet szánunk a kolozsvári kezdeményezés elindításának – vázolja elképzeléseit az egyházkerület püspöke. – Ha a modell működőképesnek bizonyul, Erdély más régióiban is kiterjesztjük, új szakiskolákat, szakliceumokat hozunk létre.” Az elmúlt 25 évben Erdélyben a szakoktatás sérült a leginkább. A kommunizmusban mindenki azzal riogatta a gyermekét, hogy szakiskolába fog kerülni, ha nem tanul. Mert oda csak a semmirekellők, buták jutnak – vallották a szülők. A '90-es évektől ezért mindenki egyetemistát akar faragni csemetéjéből, ez pedig óriási problémája a társadalomnak. Eltűntek ugyanis a szakemberek. Az egyetemi képzés túlburjánzása következtében

Nyerő hármast. Orbán Viktor, Kató Béla és Székely Árpád átadják a református szakiskolát (fotók Kiss Gábor)

mindenki diplomát szerez, s ha nem kap azonnal munkát, akkor még egy szakot elvégez, vagy diplomájával külföldre megy, esetleg éppen epret szedni Spanyolországba.

Magyar szakiskola, román félelem

Kató Béla püspök az avatón elmondott beszédében hangsúlyozta: régóta látják, hogy rossz irányba haladnak a dolgok, és lassan elfogynak azok az emberek, akik egy adott szakmát mesteri fokon végeznek. „Nálunk, erdélyi magyaroknál, és különösen a szörványvidéken még van egy akadály a mesterség megtanulásának: alig léteznek magyar nyelven oktató szakiskolák, ahol a vidékről bekerülő, amúgy is kisebbségi érzéssel teli fiatalok anyanyelvükön tanulhatnak meg egy szakmát. Így értünk el a tavalyi évhez, amikor nemcsak mi, hanem az Európai Unió, a román oktatás szervezői is belátták ennek az állapotnak a tartóhatatlanságát, és újraindították a szakoktatást” – mondta a püspök.

„Az igazi munka azonban csak most kezdődik el. Egyrészt az iskolában, másrészt pedig a

társadalomban. A kérdés ugyanis az, hogy sikerül-e megváltoztatni azt a hozzáállást, ami a szakoktatást övezi.” A püspök szerint „nem véletlen, hogy az iskola a templom árnyékában húzódik meg, mert ez naponta mindenkit arra emlékeztet, hogy számot kell adni azokért, akiket Isten reánk bízott. Egyetlen gyermeket sem fogunk hagyni elveszni” – hangsúlyozta Kató Béla.

Az adatok szerint, miközben a Romániában tanuló mintegy 200 ezer nyolcadikos diák 25 százalékának tartanak fenn szakiskolai helyeket, a fiatalok kevesebb, mint 10 százaléka iratkozik ilyen iskolákba. A Székelyföldet leszámítva, magyar szakiskolák nem léteznek, a magyar diákok román tagozatba kénytelenek iratkozni. Ezért próbálja a református egyház segíteni a magyar szakiskolai oktatást. Az ötlet Kolozsváron jónak bizonyult, hiszen a két osztályt – túljelentkezés miatt – háromra kellett bővíteni. Igaz, nem ment könnyen, hiszen amikor a román tanfelügyelőség meglátta a felújított iskolaépületet, a legkorszerűbb felszereléseket, nem akarta engedélyezni a harmadik osztály indítását: féltette, hogy a gyerekek a román iskolából átiratkoznak a magyarba. A néhány hete 79 gyerekkel elindított három osztályban 30-an szakácsnak, 23-an fodrásznak és borbélynak, 26-on pedig vízgázszerszerezőnek, illetve műszerésznek tanulnak.

Továbbtanulási lehetőség

A szakiskola természetesen nem jelenti a továbbtanulás zátkáját. A hároméves képzés után a szakmunkásdiplomával rendelkezők beiratkozhatnak valamelyik liceum 11. osztályába. Kovács Tibor iskolalelkész szerint több diák eleve azért iratkozott be a Szász Domokosba, mert szakmát akar tanulni. „Nyolcadik végén egyesek inkább megbuktak, csakhogy szakiskolába iratkozhattak. Még meg is kértek, ne szóljunk erről a szüleiknek” – meséli Kovács. Az iskolában több jó képességű gyermek van, tehát tévhitnek bizonyul az, hogy szakmát csak a leggyengébbek akarnak tanulni. Akinek jó a kez ügyessége, annak nem kell feltétlenül elméleti osztályban érettségiznie: az erdélyi magyar társadalomnak szakmunkásként is nagy segítségére lehet. A Szász Domokos iskola szeretne előljárni ebben a képzésben.

Somogyi Botond

Minden magyarért kiállunk

(Folytatás az 1. oldalról)

ven tanulják szakmájukat, de biztosak lehetünk abban, hogy ugyanolyan lelkiismeretes munkával szerelik majd meg a magyar és a román emberek gáztűzhelyét is. Az egyház által alapított szakiskola üzenet a múltnak, a mának és a jövőnek. A múltnak azt üzenjük: igyekszünk felnőni nagynevű elődeinkhez, örökségünkhöz, Erdélynek ahhoz a szellemiségéhez, amely Tündérkertté varázsolta e vidéket. Üzenet a jelennek is. Üzenjük, hogy Cluj Kolozsvár is, sőt még Klausenburg, Claudiopolis és Klotznburg is. Mindannyian tudjuk, a szélsőséges nacionalisták gyakran azt szégyellik, amire büszkének kellene lenniük, és időnként arra büszkének, amit jobb lenne szégyellniük. Minden nemzetnek és népnek, amely itt élt és él, amely munkájával és imádságával nagyra tette ezt a várost, joga van ahhoz, hogy azon a néven szólítsa, amelyet a sajátjának

érez. A mai esemény azonban üzenet a jövőnek is: egy iskola alapítása ugyanis nem csupán azt jelenti, hogy élni akarunk, hanem azt is mutatja, hogy van elég erőnk és tudásunk ahhoz, hogy meg is maradjunk, sőt eredményesek, sikeresek legyünk. Üzenjük: a mai magyarok felfogása szerint a lehetetlen nem egy tény, hanem egy vélemény.

Ami velünk itt történik, az olyan különleges, ritka és reményeim szerint átütő erejű, hogy érdemes egy pillanatra megállni és fellette elidőzni. A kommunista diktatúra által elkobzott, nemrégiben visszaszolgáltatott ingatlanában az Erdélyi Református Egyház a magyar állam támogatásával szakiskolát indít Kolozsváron. Mindenekelőtt üdvözljük, hogy az elvártnál, a kívánatosnál és a méltányosnál lassabban, de mégiscsak visszakerülnek jogos tulajdonosaikhoz az elkobzott javak. Aztán üdvözljük, hogy a magyar történelmi egyházaink – vallott és vállalt nemzetmegtartó szerepükhöz híven – a közösség érdekében kamatoztatják visszacapott javaikat. Püspök Úr, köszönet érte! És üdvözljük azt is, hogy Magyarország ma már ott tart, hogy az Alaptörvényben rögzített felelősségvisselés jegyében érdemben is hozzá tud járulni a külhoni magyar közösségek szülőföldön való boldogulásához. Az ezredforduló tájékán közösen kezdünk a hatalmas munkába: iskolákat, főiskolákat és egyetemeket alapítottunk a Kárpát-medencében, hogy magyarságunk az anyanyelvi oktatás révén megerősödjön szülőföldjén, versenyképes tudás birtokában élhetővé alakíthassa saját jövőjét. Ma a Magyarország határain kívülre irányuló összegek többségét az oktatásra és a nevelésre fordítjuk. És ez így helyes, már amennyiben a cél a nemzet megmaradása és gyarapodása. Márpedig mi lehetne ennél magasabb cél? Szerencsés csillagállásba kellett elrendeződnie ahhoz,

hogy ma útjára indítsuk itt, Kolozsváron a református szakiskolát. A régi szeretet házának épületében tehát a szakma szeretetére fogják tanítani a diákokat. Ahol pedig emberszeretet van, ott hihetjük, hogy jelen lesz a mesterség szeretete is.

A reformátusok nem véletlenül vallják a semper reformanda elvét. Az egyháznak és intézményeinek mindig késznek kell állniuk, hogy megfeleljenek az új idők új kihívásainak. Ez pedig itt Erdélyben így hangzik: eljött az idő

a magyar nyelvű szakoktatási rendszer újjáélesztésére. A gimnáziumaink állnak, a magyar nyelvű egyetemi oktatás saját egyetemünkben biztosítva van, eljött az idő, hogy megtegyük a következő, meglehet, döntő fontosságú lépést, és biztosítsuk a megfelelő képzettséggel rendelkező szakemberek magyar nyelvű képzését is. Esélyt kell adnunk azoknak a fiataloknak, akik Kolozsváron és környékén élnek, és eddig nem volt lehetőségük arra, hogy magyarul tanulják ki szakmájukat. Mert nemcsak tudóssá, de jó szakemberré is csak saját nyelvén tanulva válhat a fiatal. A szakoktatási rendszer megújítása aligha kerülhetett volna Kolozsváron jobb kezekbe.

Minden szakma becsülete két olyan pilléren áll vagy bukik, amelyek mélyen gyökereznek a protestáns hagyományban. Ezek a pillérek: a képzés és a hivatás. Ha tehát arra a kérdésre keressük a választ, miként tudjuk a gyakran lesajnált és elhanyagolt helyzetéből kiemelni a szak-képzési rendszert, akkor a válasz úgy hangzik: vissza kell adnunk a képzés és a hivatás eredeti értelmét. Erre a feladatra pedig éppen azok a leghivatottabbak, akik e szavak valódi értelmét még ismerik.

A protestáns értelmezés szerint a hivatás Istentől kapott elhivatás, amelyet mindenkinek a saját szakterületén kell betöltenie: fodrászként, vízszerezőként, politikusként, atomfizikusként. Egy hazát sokféleképpen kell szolgálni, mert annak sokféle mesterségre van szüksége, és nyilván Önök is egyetértenek velem abban, hogy az embernek nemcsak az orvosát kell nagy körültekintéssel megválasztania, hanem a gázszerezőjét is. Mégis ma még gyakran értetlenséget szül, amikor egy foltozott nadrágú, olajos kezű ember saját munkájára hivatásként tekint.

Hibát követünk el, amikor a hivatás fogalmát szakmákhoz társítjuk, és nem emberekhez. Valójában mindenki hivatást gyakorol, aki fe-

lelősségteljesen végzi munkáját, és lelkiismeretesen dolgozik. Egy olyan városban, ahol nem lelkiismeretes emberek gyűjtik össze a szemetet, vezetnek a buszokat, és nyírják a fűvet, senki sem élne szívesen és hosszú ideig.

Úgy tudom, Önök rendkívül sok energiát fordítottak arra, hogy a diákok mellé megtalálják a kiváló mestereket is. Hadd emlékeztessen Önöket arra, hogy a valódi mestert onnan lehet felismerni, hogy nemcsak tanít, hanem a diákok számára képet is ad arról, miként viszonyul ő

a saját szakmájához. A jó tanítvány pedig nemcsak a legjobb fogásokat, hanem ezt a képet is elsajátítja. Mindezek fényében arra szeretném ösztönözni az iskola tanárait, hogy becsüljék meg ezt a régi hagyományt. Engedjék, hogy az ne csak az oktatás, hanem az életük részévé is váljon. A diákoktól pedig azt kérem, legyenek büszkének arra, hogy ilyen patinás intézményben és magyarul tanulhatnak. Miután pedig elvégzik a képzést, kérem, tekintsenek úgy a szakmájukra, mint Istentől kapott hivatásukra. Hogy ne csak jók akarjanak lenni, de saját területükön a legjobbak. Így méltó utódai lesznek azoknak a prédikátorok-

nak és tanítóknak, akik a Kolozsvári Református Kollégiumból indulva lehetővé tették, hogy itt évszázadok múlva is éljenek olyan emberek, akik magyarul beszélnek.

Végezetül nem tehetem meg, hogy a nemzetegyesítés mostani szakaszában ne idézzem az erdélyi autonómia élharcosát, Kós Károlyt. A híres „Kiáltó szó” című röpiratában 1921-ben keserűen állapítja meg, hogy a megcsonkított Magyarország lemondott az erdélyi, bánási, Körösvidéki és máramarosi magyarokról, és valóban voltak és talán ma is vannak olyanok – bár remélem, fogyatkozó számban –, akik kényelemből, gyávaságból vagy ideológiai megfontolásból lemondának a nemzet egyes részeiről. Mi, a mai Magyarország elsöprő többsége azonban mindenkor az egész nemzetben gondolkodtunk, ahogyan azt a franciák, a románok, a németek és a világ összes nemzete teszi. Az együvé tartozás érzése és a kölcsönös felelősségvállalás természetes érzés, az ezt tagadó, ideologikus nemzetekföldrőltség mesterséges konstrukció, ezért életidegen. Éppen ezért büszkének lehetünk arra, hogy huszonöt éves építkezés után elmondhatjuk: Magyarország és a magyar nemzet újra egymásra talált. Egyetlen magyarról sem mondunk le, és minden magyarért kiállunk. Hiszem, hogy Kós Károly irányutatása ma is helytálló: „Dolgoznunk kell, ha élni akarunk, és akarunk élni, tehát dolgozni fogunk.”

Nagy idők kapujában állunk. Jó reményünk van arra, hogy a magyar nemzet ismét a nagy és erős nemzetek sorába emelkedjen. Hogy így legyen, meg kell toldanunk Kós Károly ránk hagyott parancsolatát Szent Ágoston útmutatásával: „Úgy kell imádkoznunk, mintha minden Istentől függene, és úgy kell dolgoznunk, mintha minden rajtunk múlna.”

Az iskola diákjainak és tanárainak sok erőt, jó egészséget kívánok! Az iskolát ezennel átadom. Soli Deo Gloria!

Az örök élet bizonyosságában

A cipő világbirodalom tulajdonosa, Heinz-Horst Deichmann, a protestáns teológus hazatért

Ki gondolná, hogy a nagyvilágban sok ezer cipőbolttal, Európában 30 ezer munkatárssal működő Deichmann-birodalom alapítója mindhaláláig hitét gyakorló protestáns keresztyén volt? Mi több: igeolvasó, imádkozó, adakozó, jótékonykodó, szociálisan fogékony modern irgalmas samaritánus az üzleti világban! Orvosként és teológusként lelke Isten előtt volt naponta, szíve pedig a rászorulókkal. A kegyelem jele, hogy éppen a reformáció hónapjára forduló időben, október 2-án távozott a földi tájakról.

„Az örök élet hitbeli bizonyosságában szeretnék meghalni” – ezt azon az ünnepségen mondta Heinz-Horst Deichmann, az egyik legtehetősebb német nagyvállalkozó, ahol tavaly átadták neki „teológiai megalapozott életművéért” a Barth Károly-díjat. Ugyanezt hangsúlyozta ő maga is, amikor szintén a múlt esztendőben neki ítelték a Hessen-Nassau Protestáns Egyház által alapított Gustav Adolf-díjat. Az indoklásban az szerepelt, hogy ezt a megbecsülést társadalmi példakép szerepével és az emberi jogok védelme érdekében kifejtett fáradhatatlan tevékenységéért kapta meg. Amikor a *Protestáns vagyok* című interjúkötet idén megjelent, a könyvbemutatóra nem tudott elmenni, de levelében ezt írta: „Keresztyénként Annak tartozom felelősséggel és számadással, Aki elhívott engem – Jézus Krisztusnak. Az Ő bizonyágtevője szeretnék lenni szóval és tettel. Reggel és este, de egyre többször napközben is imádkozom. Az örök élet hitbeli bizonyosságában szeretnék meghalni, amit Jézus Krisztus ígért meg az övéinek.”

Isten közelében

Deichmann 1926-ban született Essen-Borbeckben, s ami egész életére meghatározóvá lett: hívő családban cseperedett fel. „11 éves voltam, amikor Isten közelségét megéreztem. Valóban éreztem Őt. Az akkor nyert hit segített át a nehéz, borzalmas háborús éveken, segített vállalkozóként, és ma is Ő segít, amikor az elmentelem már belátható közelségbe került.”

A II. világháború során a német légiőrkatonájaként a keleti fronton súlyosan megsebesült. De Isten megtartotta ott is. Hazatérése után, 1946-ban megkezdte egyetemi tanulmányait: testi és lelki gyógyítást, azaz teológiát és orvostudományt, ortopédiát tanul. 1956-ban édesapja, Heinrich Deichmann halálakor rászáll

az egész vállalkozás. Az értékes és gyógyhatású cipők előállítását tekintette cége elsődendő küldetésének. És ehhez hű maradt haláláig. A cégben mindenki megbecsülést kapott, a német kereskedelmi újság, a *Handelsblatt* befolyásos újságírója, Peter Brors a vállalkozás egyik sikertitkáraként az értékközpontú gondolkodását, üzleti filozófiát jelölte meg. A Deichmann-cég

jelmondata mindmáig: *Az üzletnek az embereket kell szolgálnia!*

Három lánya és fia is az ő szellemében vesz részt az üzleti életben. 2006-ban megkapta Németország legmagasabb kitüntetését, a Szolgálati Érdemrendet. 30 éve hozta létre „Szó és Tett” nevű szervezetét, aminek célja a szenvedők segítése világszerte. Amit nálunk kevesen tudnak róla, de hazájában igen sokan: a „multi” az evangelizációkon gyakran mondott beszédet, prédikált, Jézus Krisztusba vetett hitéről tett bizonyágot.

Isten nem a cipőeladást kéri számon

Cége méreteire jellemző, hogy csak Európában e legnagyobb cipővállalkozásban 30 ezren dolgoznak. Életrajzában, aminek ezt a címet adták: *Miért olyan gazdag, Deichmann úr?*, ezt nyilatkozta: „Életem végén Isten nem azt fogja tőlem megkérdezni, hány cipőt adtam el. Ő egyedül arra lesz kíváncsi majd, hogy igazi keresztyénként éltem-e, és hirdetem-e az evangéliumot.” Szóval és tettel.

A háború után Deichmann abban a Bonnban tanult, ahol az akkori korszak legkiemelkedőbb protestáns teológusa, Barth Károly is gyakran tartott előadásokat. Deichmann nemcsak szorgalmasan hallgatta a nagy bázeli református

hittudóst, hanem amint később erről írta: „Az *Egyházi Dogmatika* kötetét tényleg el is olvastam – némelyiket nem is egyszer. Ez a teológia határozta meg későbbi egész gondolkodásomat és munkálkodásomat.”

Az eutanázia és a morális romlás ellen

Deichmann ellene volt a „kegyes halálba” segítésnek, ami szerinte kegyetlenség. Felidézte 56 éven át hű útítársának, feleségének, Ruthnak a halálát: „Azon a napon Rostockban voltam, és éppen Jézus Krisztus születéséről tartottam előadást. Útközben kaptam tőle telefonhívást, ez volt utolsó földi beszélgetésünk. Azóta is nagyon hiányzik nekem.” Akkor 2008-at írtak. Utalva társa elmenetelére, Deichmann így fogalmazott: „Isten az Ura az életünknek, kezdettől fogva mindvégig. Erről nem szabad elfeledkeznünk. Nem a mi dolgunk befejezni az életet!” Több alkalommal is szóvá tette, hogy „Németországban a morált sutba dobták. A Szeresd felebarátodat! parancsát csak kevesen hallják meg, s még kevesebben követik ezt.” Isten közelsége azonban több mint a morál. Aki hagyja, hogy Isten befolyással legyen az életére, az Isten tetteiből és szeretetéből kap és ad tovább.

Mélyen keresztyén életmű

A Németországi Protestáns Egyház Tanácsának elnöke, dr. Nikolaus Schneider református lelkész a halálhír hallatán levelet írt a Deichmann családnak. Ebben méltatta a teológus, orvos, vállalkozó szociálisan gazdag életművét. Megemlékezett arról, hogy amikor átadták neki a Barth Károly-díjat, milyen nagy örömmel fogadta azt. Christian Schad, a Német Protestáns Egyházi Unió (UEK) elnöke levelében pedig így fogalmazott: amikor Deichmann 1946-ban Bonnban Barth előadásait hallgatta, feljegyezte ezt a barthi idézetet: „A keresztyén ember előre tekint, s halálát is úgy fogadja, mint Jézus Krisztus feltámadásának a valóságát és élete beteljesülését. Adja Isten, hogy Heinz-Horst Deichmann megláthassa lelki szemeivel Azt, amit a szülői házban tanult, Barth Károlytól hallott, amiben egész életében hitt, s Akiről bizonyágot tett.”

*

Bizonyos, hogy ha ezek után bemegyek egy Deichmann-üzletbe, másként nézek még a cégfeliratra is. Kívánom, hogy a Kárpát-medence számos üzletébe betérő vásárlók közül minél többen ismerjék meg ennek a nem csak anyagilag gazdag életnek a példáját, másokat is gazdagító kivételes üzeneteit a 21. század elején. Ilyen emberekre van szükség a világnak ma is. Ezek tudatában talán még a Deichmann-cipőkben is más érzéssel járunk-kelünk majd. Milyen különös, hogy a cipők így lehetnek Istenre mutató, Őhozza fordító jelekké. Micsoda gyönyörű üzenet ez 2014-ben is. Köszönjük, dr. Heinz-Horst Deichmann, *Soli Deo Gloria!*

Dr. Békefy Lajos

Hírek – Események

• **Egyház és politika a periférián** címmel tartottak konferenciát szeptember 25–28. között a nagyszebeni Evangélikus Akadémián. A háromnapos szimpóziumon előadást tartott **Kató Béla** püspök is *Az erdélyi protestantizmus társadalmi és politikai helyzete a 21. században* címmel. Az előadó pontokba szedve mutatta be, melyek azok a területek, ahol az egyház társadalmi szerepvállalása a leghatékonyabb lehet. A szórványban az egyház jelenti az egyetlen fennmaradt intézményt, vagyis az ott élők számára mintegy utolsó hídfele lehet kulturális, nyelvi identitásuk megőrzéséhez. A református egyház számára Erdélyben az oktatás, nevelés jelentette a legfőbb feladatot a közéletben. A 20. század folyamán az erdélyi történelmi egyházak ereje éppen abban rejtett, hogy ugyan nemzeti tudatot őrző, de mégis vallási közösségekként működtek: bátorítottak, vigasztaltak, erőt és reményt adtak. Ezért tartotta fontosnak az egyház már a rendszerváltást követő években a felekezeti iskolák beindítását. A harmadik terület, ahol egyházunk hathatós társadalmi tevékenységet tud kifejteni: a diakónia. Mindezek a megvalósítások letagadhatatlan példái annak, hogy egyházunk hathatósan néz szembe a kor kihívásaival, sőt felvállalja azt a feladatot is, amit a társadalom már nem képes megoldani.

• **Magyar diákkonthon Nagysármáson.** Szeptember 28-án a régi református parókiából kialakított gyülekezeti központot és benne magyar diákkonthont avattak a Mezőség szívében, Nagysármáson. A pedagógusok, a hívek, az egyházközösség vezetősége, Balázs Lajos lelkipásztor, a választói Kallós Alapítvány, magyarországi alapítványok segítségével felépített létesítmény mezősegi gyermekek számára jelent otthont. Megvalósítása nemcsak a település, hanem az egész környék magyarságát megmozgatta. A szórványkollégium a vidéki magyar iskolásoknak biztosít szállást és ellátást, így nekik nem kell majd román iskolába járniuk.

„A gyerekek szegény, nehéz körülmények között élő családokból származnak. Mozgósítottuk a környező települések lelkészeit is, hogy amennyiben tudnak kallódó gyerekekről, segítsenek meggyőzni a szülőket, hogy itt a magyar diákkonthonban jó helyen lesznek” – mondta Balázs Lajos.

• **Negyvenéves a bákói gyülekezet.** Nemrég ünnepelték a moldvai református misszió 40. évfordulóját. Az elmúlt negyven év alatt 17 lelkész teljesített szolgálatot a nagy kiterjedésű moldvai és bukovinai területeken, amely a Duna mentétől, Brăilától kezdődően az egész Moldvát átfogja, és három saját ingatlanal rendelkező gyülekezeti szolgálati pontja van: Bákó mellett Karácsonykon és Jászvásáron. A Fúró Félix helybeli lelkipásztor által szervezett ünnepségen jelen volt többek között Kató Béla püspök, Vetési László szórványügyi előadó, Jenői Tamás belmissziói előadó, valamint több, a gyülekezetben korábban szolgált lelkipásztor. Az eseményre a bákói gyülekezet tagjain kívül Moldva távolabbi vidékeiről is érkeztek.

• **IKE-közyűlés, új elnökség.** Rendkívüli közgyűlésen választották meg az Erdélyi IKE új vezetőségét. A közgyűlést október 4-én tartották Kolozsváron, ahol 31 tagsoport és 10 elnökségi tag szavazott. Az elnöki tisztségre Moldovan Radut választották meg. Az alelnök Gál Adél teológus, a titkár Kató Kata, a pénzügyi felelős Kozma Anita, ügyvezető igazgató pedig Tussay Szilárd lett. Az IKE elnökségének mandátuma a 2015 tavaszán sorra kerülő közgyűlésig tart, feladata pedig az új alapszabályzat gyakorlatba ültetése, az IKE struktúrájának átszervezése.

• **Generális vizitációt** tartottak a szeptemberi-októberi hónapok folyamán több egyházmegyében. A vizitációs bizottság Kató Béla püspök vezetésével Kidében (Kolozsvári), Szentmátéban (Dési) Kalotaszentkirályon (Kalotaszegi), Erdőszentgyörgyön (Küküllői),

Fiatfálván (Székelyudvarhelyi) és Barcocon (Erdővidéki) látogatta meg a gyülekezetet, és találkozott az egyházmegye lelkipásztoraival.

• **Díjazták a Diakóniát.** Külhoni magyarságért díjat kapott az egyházkerületünk keretében működő Diakónia Keresztyén Alapítvány, amely a betegek és a hátrányos helyzetűek segítségét, keresztyén értékek képviselését vállalja feladatának. Jelenleg Kolozsváron kívül több erdélyi városban van fiókszervezete. Az alapítvány 43 munkaponton, 140 településen dolgozik mintegy száz alkalmazottal és kétszáz önkéntessel. Mintegy 14 ezer személyt lát el évente, akiknek számos szolgáltatást nyújt, többek között palliatív ellátást is.

• **Kettős ünnep Oláhdellőn.** Október 4-én a Marosugra községhez tartozó falu leg híresebb szülöttének, néhai Antal Jánosnak, az egyházkerület egykori (a 19. század közepén élt) püspökének állítottak emléktáblát. **Kató Béla** püspök által tartott ünnepi istentiszteleten **Réthelyi Miklós**, a második Orbán-kormány humán erőforrás-minisztere emlékezett a nagymamára, Antal Margitra, a néhai püspök dédunokájára. Istentisztelet után Székely Csilla Imola helybeli lelkész *Háromezer-hatszázötvenhat nap* című könyvét mutatta be **Ötvös József**. A kiadvány Oláhdellő magyarságának 18–20. századi történetét és a helybeli lelkipásztor szolgálatának tíz évét örökíti meg.

Úrvacsorai kelyhek készítésével (finom ezüstből) és ónból készült egyházi tárgyak restaurálásával foglalkozom. Érdeklődni a 0264/433241-es telefonszámon és a 0765/128601-es mobilszámon lehet.

Imrei Imre ötvösmester, Kolozsvár

ISSN–1223–8848

Árvíz helyett szárazság?

(Folytatás a 3. oldalról)

nemzedékre, és e hit által élünk ma is, így lehetünk a református Anyaszentegyháznak tagjai”.

Berszán István esperes köszöntőjében kifejtette: „a kálvini örökségnek ma is aktualitása van, ezt nekünk kell továbbvinni, ebből a mostani világból sem hiányozhat a szív és értelem páratlan egyensúlya, az élet értelmét kereső, szenvedélyes, de mindig józan református gondolkodás”.

A számos falunappal és egyéb programokkal telített erdővidéki hétvége következményeként a vártnál kevesebb résztvevőről szólva **Bíró Béla Dávid** egyházmegyei főgondnok úgy fogalmazott:

„ünnepi beszédemet nem tudom felolvasni, hiszen amit írtam, azt egy ünneplő gyülekezetnek, és egy tele templomnak fogalmaztam meg, így nem tehetem meg, hogy árvízről beszéljek ott, ahol szárazság van”.

A több mint 100 jelenlévő azért tartalmas előadást hallhatott **Buzogány Dezső** teológiai professzortól, aki Kálvin János *Institúciójáról* beszélt, **Szegedi László** generális direktor pedig a kálvini idők hétköznapjairól szőtt, melyet kiállítás formájában is megjelentetett. **Darkó Jenő** budapesti történész, **Benkő József** polihistor egyenes ági leszármazottja pedig a tudós által írt *Filius Posthumus* című munka megszületésének körülményeit ismertette. Az ünnepségen Moroianu Anna szavalata is elhangzott, valamint fellépett a baróti Zathureczky Gyula református kórus.

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár

Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.

Telefon: 0731 019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református

Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában.

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Tördelés: Czirmay Ágnes

